

Στη Βουλή σήμερα, στην πρώτη ψηφοφορία για την εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας, ο Σαμαράς θα μετρήσει μια εκβιασμένη και παρ' όλα αυτά ασθενική πλειοψηφία, μακριά από τη συνταγματική επιταγή των 200 ή, έστω, των 180 βουλευτών.

Με τον λαό απέναντι, χρεοκοπημένος πολιτικά (αφού με την πολιτική του χρεοκόπησε την κοινωνία), ο Σαμαράς βλέπει τώρα τα στηρίγματά του να παίρνουν αποστάσεις ή ακόμη και να τον εγκαταλείπουν. Επιστρατεύει τους "οικείους"! Τον Γιούνκερ και τον Στουρνάρα. Ο δεύτερος του χρωστάει τον διορισμό στην Τράπεζα της Ελλάδος. Ο πρώτος, μαγνήτης της φοροδιαφυγής στη χώρα του, ενεργεί με την "αλληλεγγύη" των αποτυχημένων.

Ο ξένος Τύπος μοιράζεται ανάμεσα σε άρθρα κατανόησης προς τον απελπισμένο "φίλο" και σε αναλύσεις για το "φαινόμενο ΣΥΡΙΖΑ", που αντιμετωπίζεται ως βέβαιη κυβερνητική διαδοχή. Αυτή ακριβώς η εκτίμηση δεν επιτρέπει, επί του παρόντος, κλιμάκωση εκβιασμών, όπως είχε συμβεί τον Ιούνιο του 2012. Είναι δύσκολο να δικαιολογηθεί πολιτικά στην ευρωπαϊκή κοινή γνώμη η αμφισβήτηση της δημοκρατικής επιλογής ενός λαού.

Οι Ευρωπαίοι εταίροι είναι αναγκασμένοι, σε πρώτη φάση, να ζήσουν με την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ. Αλλωστε, στην πολιτική ΣΥΡΙΖΑ κατά της λιτότητας κινούνται ήδη μεγάλα απεργιακά κινήματα στην Ιταλία και το Βέλγιο, καθώς και αναπάντεχες πολιτικές εκπροσωπήσεις, όπως το Podemos στην Ισπανία. Ο "ιός ΣΥΡΙΖΑ" μπορεί να επεκταθεί και αλλού. Προχθές στελέχη του Γαλλικού Σοσιαλιστικού Κόμματος επέκριναν δριμύτητα τον Μοσκοβισί για τη στάση του απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ και τον ανάγκασαν να υποχωρήσει. Στη Γερμανία, ο εκπρόσωπος της Μέρκελ πήρε αποστάσεις από την τραχύτητα Γιούνκερ, ενώ το SPD (αργά και αντιφατικά, έστω) αντιλαμβάνεται πως κάτι νέο γεννιέται στον Νότο της Ευρώπης.

Στη Βουλή σήμερα, στην πρώτη ψηφοφορία για την εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας, ο Σαμαράς θα μετρήσει μια εκβιασμένη και παρ' όλα αυτά ασθενική πλειοψηφία, μακριά από τη συνταγματική επιταγή των 200 ή, έστω, των 180 βουλευτών. Θα διαπιστώσει και την επιτήδεια μετακίνηση Βενιζέλου σε ρόλο κυβερνητικού συμβούλου, εξέλιξη που θα καθιστούσε ετοιμοθάνατη την κυβέρνηση Σαμαρά ακόμη κι αν εκλεγόταν Πρόεδρος της Δημοκρατίας.

Δεν είναι μόνο τα δισταμένα κομματικά συμφέροντα που επιταχύνουν τις πολιτικές εξελίξεις. Είναι η κορύφωση της κρίσης εκπροσώπησης, που διαπιστώνεται επίμονα ακόμη και από τις δημοσκοπήσεις του κλίματος Μαξίμου. Κι αυτή η κυβερνητική κατάρρευση, που αντανάκλα τη χρεοκοπία του Μνημονίου, μεταδίδει πανικό στο κλειστό σύστημα εξουσίας, που επί χρόνια ήταν κρατικοδίαιτο και αφαιμάσσε τον πλούτο του ελληνικού λαού.

Δυνάμεις του αστικού κόσμου, των επιχειρήσεων και άλλων νευραλγικών οικονομικών λειτουργιών, διαπιστώνουν ότι με το τέλος της κυβέρνησης Σαμαρά αναδύεται ως διάδοχη πολιτική κατάσταση η δημοκρατική αλλαγή. Και επιχειρούν να διαμορφώσουν συνθήκες άλλοι εξημέρωσης του "θηρίου" και άλλοι εκλογίκευσης και εξισορροπήσεων, αναλόγως των κοινωνικών τους συμφερόντων και της διορατικότητάς τους.

Εντός και εκτός της χώρας, το σύστημα δεν αντιδρά με ομοιογένεια. Κι αυτά τα ρήγματα θα αποδειχθούν βαθύτερα αν η λαϊκή πλειοψηφία του ΣΥΡΙΖΑ και των άλλων δημοκρατικών - αντιμνημονιακών δυνάμεων αναδειχθεί ισχυρή από τις κάλπες και ισχυρότερη μέσα στον ενεργό και συμμετοχό λαό. Σήμερα η πρώτη άκαρπη ψηφοφορία για την εκλογή Προέδρου της Δημοκρατίας σηματοδοτεί την αρχή του τέλους της μνημονιακής εκτροπής.

Πηγή:

Αυγή